

գեր ակնարկել վարդապետի այնքան սըրտալուրդ արարողութիւններուն, բայց ինչպէ՞ս լուեցնեմ սիրտս որ կը խռովի. ինչպէ՞ս չհամարձակմ ըսել թէ մեզ համար գերագոյն զրկանքը ըրիր: Գոնէ քու օծուն աջովդ դրոշմէիր մեր ճակատները Աստուծոյ և եկեղեցւոյ սիրով, և թանկագին ձեռքովդ ծածկէիր մեր գլուխները Ազգին և Հայրենիքին հանդէպ պարտականութեան սիրով մը: Գու ալ փափաքդ չէ՞ր այդ . . .

Բայց չըրիր ու գացիր սգակիր որբեր թողւով մեզ:

Իսկ հիմա, երբ կը յիշեմ վերջին դասը, քու յիշատակդ ոսկրացնող վայրկեանէն չորս

ժամ առաջ միայն, կը մտածեմ թէ ամենէն մեծը եղաւ ան: Այդ պահուն երբ ճնախնեաց ջահերով վառեցիր մեր հոգիները, նկատեցինք որ Աւետարանէն էր կարդացածդ «Ի Յարութիւն Ղազարու»: Երկու սրբազան մտածումով, եկեղեցիով և Ազգով լեցուցիր մեզ վերջին պահուն: Ու այդ երկուքով քու կեանքդ ինքնին ամբողջ դաս մը եղաւ մեզի:

Չուզեցիր որոշել յաջորդ դասը, տուած ըլլալու համար անմոռանալի և մեծագոյն «Վերջին Դասը»:

19 Փետր.

ԿԱՐԱՊԵՏ ՍՐԿ. ՍԻՐՈՒՆԵԱՆ

Վ Ի Շ Տ Ե Ի Յ Ո Յ Ս

Մրազան Պատիարք Հօր յետոյ յիշատակին առջեւ

Բաժնընեցա՛ր, անցորդի կ'երթաս կեանքէն այս պահիր.
Ոչ մէկ հարցում-պատասխան կամ օրհնութիւն մը վերջին,
Ձրգեցիր որք զաւակներդ որոնք այնքան սիրեցիր,
Ու մահուան հետ, հաւտ եղբայր կը նաւես ծոցն անհունին:

Արեւ քու խօսքդ էր երէկ, մասեանն այսօր խորհուրդին.
Երէկ սերմեր մեր նամբուն կը ցանէիր երազի,
Այսօր լքած արտ ու հունս՝ թեւերուն մէջը մութին,
Կ'երթաս անդարձ, մեզ ձգած մխիթար շուքդ բարի:

Ու կուրծքերուն խորունկէն բոցեր սրտում կը հոսին
Վիշխի կաթով լոյս սընած, աղէտահար սաներուդ.
Մ'հ, կը վախճանք հասկընալ կամքն անծանօթ Մեծ Լոյսին
Որ քեզ այսպէս կ'ուզէ վաղ աւատակին իր անոյթ:

Բայց չի լրուր աղետաբեկ տառապանքի հրճարէն՝
Երբ յոյսին, հաւաստին, միշտ հաղորահունչ, անապակ.
Ձի մահէն վերջ կը բաշխես մեր նամբուն լոյսը վերէն
Ու սիրտերուն մեր ձմեռ՝ գարնան կուտաս դուն պըսպակ:

Հետքերդ ի վեր մօտ օրէն ուր նորոնծայ երբ քալենք,
Ներէ՛ մեզի ունենալ մըտապասկեր սուրբ իրեւ՝
Ձառք մտքին քու պայծառ, արտիկ աղբիւրն ալ անմեղ,
Ու յիշատակդ ալ կոթող, բարձր՝ աչքերուն մեր առջեւ:

18/2/939

Ա.Ի.ԵՏՈՒՄ ՍՐԿ. Վ.ԱՐԴԱՆԵԱՆ